

дитиною вважається людина яка досягла повноліття, хоча дитинство припиняється значно швидше. Це залежить від багатьох факторів, по-перше процес виходу із дитинства розпочинається з покладанням на дитину конкретних щоденних обов'язків, які пов'язані із навчанням у школі, і закінчується із досягненням 14-річного віку, тобто переростанням дитини у підлітка. Протягом недовгого і безтурботного періоду дитинства дитина має відчувати радість життя, адже доросле життя не можна назвати безтурботним і не завжди радісним. Дитинство повинно бути обов'язковим етапом у житті кожної людини. Кожна людина і дитина має право отримувати любов, розуміння, допомогу, на забави, ласку, на помилки, на увагу та піклування з боку батьків та держави.

Таким чином, можна зробити висновок, що дитинство є невід'ємною частиною становлення та розвитку кожної людини і ні в якому разі не можна дитину обмежувати у її правах на належний розвиток та становлення її особистості.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – №30. – Ст. 141.
2. Цивільний кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – №40-44. – Ст. 356.
3. Сімейний кодекс України : Закон України від 10 січня 2002 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – №21-22. – Ст. 135.
4. Про охорону дитинства : Закон України від 26 квітня 2001 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – №30. – Ст. 142.
5. Конвенція ООН про права дитини від 20 листопада 1989 р. – №789-XII.
6. Сімейне право України: підручник 2-е вид., перероб. і допов / Л.М. Баранова, В.І. Борисова, І.В. Жилінкова та ін. ; за заг. ред. В.І. Борисової та І.В. Жилінкової. – К. : Юрінком Інтер, 2009. – 288 с.

Микитей Артем Олександрович

аспірант кафедри цивільного права

Національний університет «Одеська юридична академія»,

Науковий керівник – к.ю.н., доцент Омельчук О.С.

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВА ВЛАСНОСТІ НА ПАМ'ЯТКИ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ

В Україні її культурно-історична пам'ять щільно пов'язана з об'єктами культурної спадщини, що несуть в собі етнічні коди нації, що відображаються в її

ідентичності. Новітня історія України – періоди окупації, тоталітаризму та постійних змін, що призводили до руйнування та фальсифікації історичної пам'яті народу, знесенням об'єктів культурної спадщини, що призводить до знищення нації. Вони не можуть бути компенсовані чи створенні в нових визначних творах. Невипадково культурні, інтелектуальні та історичні цінності суспільства є об'єктами національної безпеки, що зазначено в Законі України «Про основи національної безпеки України».

Охорона пам'яток культурної спадщини є не лише проблемою національного рівня, але і всього людства. 16 листопада 1972 р. Генеральною конференцією Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури в Парижі була прийнята Конвенція про охорону всесвітньої культурної і природної спадщини, до якої Україна приєдналася 4 жовтня 1988 р. [5].

Згідно Закону України «Про охорону культурної спадщини» від 8 червня 2000 р. пам'яткою є такий об'єкт культурної спадщини, який занесено до Державного реєстру нерухомих пам'яток України, та являє собою місце, споруду (витвір), комплекс (ансамбль), їхні частини, пов'язані з ними території чи водні об'єкти, інші природні, природно-антропогенні або створені людиною об'єкти незалежно від стану збереженості, що донесли до нашого часу цінність з антропологічного, археологічного, естетичного, етнографічного, історичного, мистецького, наукового чи художнього погляду і зберегли свою автентичність [2].

Пам'ятка культурної спадщини може перебувати у державній, комунальній або приватній власності. Може бути відчужена, а також передана у володіння, користування іншій фізичній чи юридичній особі тільки за наявності погодження відповідного органу культурної спадщини.

Центральним органом у сфері охорони культурної спадщини є Міністерство культури України, яке керує пам'ятками національного значення. Пам'ятками місцевого значення здійснює нагляд (відділи) охорони культурної спадщини обласних (міських, районних) державних адміністрацій, міських (сільських, селищних) рад.

Для здійснення будь-якого правочину, предметом якого є пам'ятка культурної спадщини (оренда, дарування, купівля-продаж) потрібно пройти погоджувальну процедуру. Дана процедура триває один місяць. Навіть нанесення написів та позначок, або розміщення реклами на пам'ятку культурної спадщини. Після закінчення даного терміну, власник отримає лист-погодження від органу культурної спадщини, де зазначається про згоду на вчинення відповідного правочину.

Пам'ятка може бути приватизована лише за умови укладення з майбутнім власником і відповідним органом охорони культурної спадщини попереднього договору про укладення в майбутньому охоронного договору на пам'ятку (її

частину) з викладенням його істотних умов, у тому числі щодо цільового використання пам'ятки, робіт, які майбутній власник зобов'язується провести на пам'ятці з метою утримання її в належному стані [2].

23 вересня 2008 року було прийнято Закон України «Про перелік пам'яток культурної спадщини, що не підлягають приватизації». Де зазначено найменування, час створення, місце розташування та охоронний номер пам'яток, які формують список [4].

Державні привілеї, які застосовуються у разі продажу пам'ятки. Власник чи уповноважений ним орган зобов'язаний у письмовій формі повідомити відповідний орган охорони культурної спадщини із зазначенням ціни та інших умов продажу.

Цивільний кодекс України (далі – ЦК України) встановлює підстави примусового відчуження або викупу пам'яток. У разі виявлення пам'ятки, якій загрожує будь-які зміни в її цілісність, відповідний орган охорони культурної спадщини робить власнику попередження у формі листа. Дії або бездіяльність якого створюють загрозу пошкодженню чи знищенню пам'ятки. Рішення про примусове відчуження приймається тільки тоді, коли власник не має можливостей забезпечити необхідні умови для збереження пам'ятки або він ігнорує попередження відповідного органу охорони культурної спадщини.

Відповідно до правила ч. 4 ст. 352 ЦК України викуплена пам'ятка культурно спадщини переходить у власність української держави [1].

ЛІТЕРАТУРА:

1. Цивільний кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 р. №435-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
2. Про охорону культурної спадщини : Закон України від 08 червня 2000 р. №1805-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/1805-14>
3. Про основи національної безпеки України : Закон України від 19 червня 2003 р. №964-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/964-15>
4. Про Перелік пам'яток культурної спадщини, що не підлягають приватизації:Закон України від 23 вересня 2008 р. № 574-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/574-17>
5. Курило Т. Становлення та розвиток законодавства про охорону культурної спадщини України в сучасний період [Електронний ресурс] / Т. Курило // Веб-сайт Електронної бібліотеки юридичної літератури, періодика. – Режим доступу: <http://pravoznavec.com.ua/period/article>